

BODY ART IN EXTREMIS – СТАНИЦЕ
ЗА ДИСТРИБУЦИЈУ ВРЕМЕНА¹

Филозофски факултет,
Нови Сад

Кључне речи: *Боди артисити* (роман), Дон ДеЛило, време, постмодернизам, телесност.

Апстракт: У првом плану књижевног опуса америчког писца Дона ДеЛила јесте искорак, или чак низ искорака, у схватању и тумачењу односа савремене културе и историје, као и поимање времена и простора у постиндустријско доба. Његова дела са различитих аспеката управо кореспондирају са схватањем да књижевни облици стоје у узајамној вези са ширим схватањем времена у култури (Heise, 1997 : 13) – ДеЛило сажимање времена и простора у култури засићеној медијима ставља у први план у романима *Бели шум*, *Либра*, *Мао II* и *Подземље*, објављеним између 1986. и 1997. године. Ипак, иако у његовој прози осамдесетих и деведесетих година XX века доминира свет заглашујућег белог шума савремене културе као простора медија, у роману *Подземље* наилазимо на клицу идеје коју ће писац развити у својим миленијумским романима. Роман *Боди артисити*, објављен 2001, нуди једну сасвим другачију, изокренути слику те културе и у први план ставља повратак универзалном и можда једином још увек инхерентно људском обележју – телесности као мери простора који нам припада и времена које нас омеђује. У том контексту, роман *Боди Артисити* из једне неочекиване перспективе, кроз свест појединца, изнутра сагледава новонастали домен у коме су сва трајања сведена на унапред одређено јединствено време и јединствени простор очишћен од људске интеракције.

¹ У роману *Подземље* Дон ДеЛило, дефинишући људе као станице за дистрибуцију времена, доводи у везу људску телесност и феномен времена. (ДеЛило, 2007: 239)